Diumenge 22 (A) de durant l'any

Text de l'Evangeli (*Mt* 16,21-27): Des d'aleshores començà Jesús a manifestar als seus deixebles que convenia que ell anés a Jerusalem, i patís moltes coses de part dels ancians i dels grans sacerdots i dels escribes, i que fos mort, i que al tercer dia ressuscités. I prenent-lo a part Pere, començà a increpar-lo, dient: «Lluny de tu això, Senyor! No et succeirà tal cosa». Però ell, adreçant-se a Pere, li digué: «Ves-te'n del meu davant, Satanàs! M'ets escàndol, perquè no trobes el gust de les coses de Déu sinó de les dels homes».

Llavors Jesús digué als seus deixebles: «Si algú vol venir darrere meu, que es negui a ell mateix i prengui la seva creu i em segueixi. Perquè el qui vulgui salvar la seva vida la perdrà; però el qui perdi la seva vida per causa de mi, la trobarà. Què en treu, doncs, l'home si guanya el món enter, però perd la seva vida? O què donarà un home a canvi de la seva vida? Perquè el Fill de l'home ha de venir en la glòria del seu Pare amb els seus àngels, i aleshores donarà a cadascú segons les seves obres. En veritat us dic: hi ha alguns dels aquí presents que no gustaran la mort fins que no hagin vist el Fill de l'home venint en el seu regne».

© Albada Editorial / evangeli.net

«Si algú vol venir darrere meu, que es negui a ell mateix i prengui la seva creu i em segueixi»

Fr. Vimal MSUSAI
(Ranchi, Jharkhand, Índia)

Avui, considerem que "veure Jesús" i seguir-lo requereix tenir una obediència madura que ens permeti escoltar i ser responsables (capaços-de-respondre). I això només és possible en les persones que veritablement s'han alliberat dels capricis infantils i de les passions: «Si algú vol venir darrere meu, que es negui a ell mateix i prengui la seva creu i em segueixi» (Mt 16,24). Escoltar i respondre a la crida de Déu en les nostres vides quotidianes significa ser capaços d'oblidar-nos de nosaltres mateixos i de servir els altres. Només l'amor fa factible aquest "risc" (cf. Heb 5,8-9).

Buda diu que «per a viure una vida de pura entrega un no ha de considerar res com a propi tot i viure enmig de l'abundor». Un exemple és la vida familiar on els pares es lliuren totalment i generosa al benestar familiar, potser fins el punt d'oblidar-se d'ells mateixos. Ells procuren actuar així per tal que els seus fills estiguin ben preparats per a tenir un millor futur. Si és així, a més, la família serà una i unida.

Tenim centenars d'exemples commovedors de professors, metges, agents socials, persones consagrades i sants. El Papa Francesc ens empeny a "veure" Jesús en la nostra vida corrent, ja que «encara que la vida d'una persona es mogui en un terreny ple d'espines i malesa, hi ha sempre un espai en el qual la bona llavor pot créixer. Heu de confiar en Déu!».

Un gra de blat pot alliberar tota la seva vitalitat només quan es trenca i mor, com Jesús, el qual morint mostrà tot el seu amor donant la vida. L'exemple del gra de blat és la vida mateixa de Jesús i de cada deixeble que el serveix, que dóna testimoni d'Ell i que té vida en Ell: «El qui perdi la seva vida per causa de mi, la trobarà» (Mt 16,25). Amén!

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «El qui no es nega a si mateix no pot aproximar-se a Aquell que està per sobre d'ell. Però si ens abandonem a nosaltres mateixos, cap on anirem fora de nosaltres?» (Sant Gregori el Gran)

- «No es tracta d'una creu ornamental, o d'una creu ideològica, sinó que és la creu del propi deure, la creu del sacrificar-se pels altres amb amor. Assumint aquesta actitud sempre es "perd" alguna cosa, però és un perdre per a guanyar» (Francesc)

- «Per la seva obediència al Pare plena d'amor, 'fins a la mort de creu' (Fl 2,8), Jesús va dur a terme la missió expiatòria del Servidor sofrent que 'justifica les multituds carregant-se damunt seu les seves faltes' (Is 53,11)» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 623)

Altres comentaris

«Si algú vol venir darrere meu, que es negui a ell mateix i prengui la seva creu i em segueixi»

Mn. Joaquim MESEGUER García
(Rubí, Barcelona, Espanya)

Avui contemplem Pere —figura senyera i gran testimoni i mestre de la fe— també com a home de carn i ossos, amb virtuts i febleses, com cadascú de nosaltres. Hem d'agrair als evangelistes que ens hagin presentat la personalitat dels primers seguidors de Jesús amb realisme. Pere, que fa una excel·lent confessió de fe —com veiem en l'Evangeli del Diumenge XXI— i mereix un gran elogi per part de Jesús i la promesa de l'autoritat màxima dins de l'Església (cf. Mt 16,16-19), rep també del Mestre una severa amonestació, perquè en el camí de la fe encara li queda molt per aprendre: «Ves-te'n del meu davant, Satanàs! M'ets escàndol, perquè no trobes el gust de les coses de Déu sinó de les dels homes» (Mt 16,23).

Escoltar l'amonestació de Jesús a Pere és un bon motiu per a fer un examen de consciència sobre el nostre ésser cristià. ¿Som de debò fidels a l'ensenyament de Jesucrist, fins al punt de pensar realment com Déu, o més aviat ens emmotllem a la manera de pensar i als criteris d'aquest món? Al llarg de la història, els fills de l'Església hem caigut en la temptació de pensar segons el món, de recolzar-nos en les riqueses materials, de buscar amb afany el poder polític o el prestigi social; i de vegades ens mouen més els interessos mundans que no pas l'esperit de l'Evangeli. Davant d'aquests fets, se'ns torna a plantejar la pregunta: «Què en treu, doncs, l'home si guanya el món enter, però perd la seva vida?» (Mt 16,26).

Després d'haver posat les coses en clar, Jesús ens ensenya què vol dir pensar com Déu: estimar, amb tot el que això comporta de renúncia en bé del proïsme. Per això, el seguiment del Crist passa per la creu. És un seguiment entranyable, perquè «amb la presència d'un amic i capità tan bo com Crist Jesús, que s'ha posat a l'avançada en els patiments, es pot sofrir tot: és ajut i encoratja; no falla mai, és un veritable amic» (Santa Teresa d'Àvila). I..., quan la creu és signe de l'amor sincer, aleshores es converteix en lluminosa i en signe de salvació.